

шрами, що звивалися від плеча донизу, як витавруване на золотій шкірі м'яке біле мереживо.

Руна не могла заперечувати їхньої краси. Колишню ознаку вищого статусу, шрами, тепер було неможливо приховати, тож стара жінка стала легкою здобиччю для мисливців на відьом.

Саме тому Руна ніколи не різала себе.

Вона не могла допустити, щоб на ній знайшли шрами.

1

РУНА

МІРАЖ (ім.) — заклинання найнижчої та найпростішої категорії.

Заклинання-міражі — це прості ілюзії, які діють недовго й не потребують багато крові. Проте що свіжіша кров, то сильніша дія магії, що сильніша магія, то простіше буде накласти заклинання.

Із «Правил магії» королеви Каллідори Хороброї

Небо прошила зміїста блискавка, коли Руна Вінтерз пробиралася крізь мокрий ліс. Завіса соснових гілок майже не захищала від дощу. Ліхтар дівчини освітлював перед нею нерівну, вкриту кривими коренями й калюжами стежку.

Жахлива ніч для заклинань. Краплі дощу просочувалися крізь плащ Руни, і заклиральні позначки, які вона кров'ю намалювала на зап'ястку, розмивалися від вологи. Треба було підмалювати символи, поки дощ повністю їх не змив разом з магією.

Ілюзія, за якою ховалася Руна, мала протриматися, доки дівчина не переконається, що Серафіна не вбиватиме її.

Серафіна Оукс, колишня радниця сестер-королів, була могутньою відьмою. Після двох років пошуків Руна

нарешті вистежила її. Тепер, коли дівчині це вдалося, кого вона знайде на вершині лісистої гори: подругу чи ворога?

Руна нервово прикусила губу, пригадавши останні слова, які їй два роки тому сказала бабуса: *«Пообіцяй мені, що знайдеш Серафіну Оукс, люба. Вона розкаже тобі все, чого не змогла розказати я»*.

Коли криваві гвардійці заарештували Ба й витягнули її з дому, вони намалювали кривавий знак «Х» на входних дверях, оголосивши всім, що всередині знайшли ворога Республіки, якого скоро стратять.

Згадка про цей день ранила, наче ніж.

Руна йшла далі, а в жилах стугоніла тривога, що, ніби увертюра, дедалі гучнішала й пришвидшувала темп. Якщо Серафіна побачить Руну крізь мантию ілюзії до того, як вислухає її, то може вигнати дівчину зі свого дому. Ба навіть гірше — убити на місці.

Бо хоч би куди пішла Руна Вінтерз, за нею всюди тягнувся слід запопадливо створеної репутації.

Вона викажчиця. Ненависниця відьом. Улюблениця Нової Республіки.

Руна — дівчина, яка зрадила свою бабусю.

Саме тому сьогодні вона замаскувалася старою торговицею, що веде нав'юченого крамом мула. У повітрі висів запах віслюка, а при кожному кроці тварини калатали казанки й пательні. Усі ці деталі втілила в життя магія в крові Руни, а тримали їх і не давали розсіятися символи, які вона намалювала на зап'ястку, прив'язавши закляття до себе.

То був міраж — найпростіше за класифікацією заклинання, але Руні знадобилася вся її ментальна енергія, щоб накласти його. Результат — різкий головний біль, що досі пульсував у скронях.

Гілля тремтіло від дощу. Сяйнула блискавка, освітивши маленький будиночок, який примостився на краю скелі за лісом. Руна побачила тепле світло, що лилося з вікон, і відчула запах диму з комина.

Знаки на зап'ястку швидко розмивалися, тому ілюзія довкола неї мерехтіла. Треба, щоб заклинання протрималося довше.

Поставивши ліхтар на землю, Руна витягла захований у кишені скляний флакончик і відкоркувала його. Вилила на кінчик пальця трішки крові, піднесла зап'ясток до ліхтаря й підмалювала символи. Один змінив її зовнішність: сиве волосся, зморшкувата шкіра, згорблені плечі; другий викликав образ віслюка, що йшов поруч.

Щойно вона закінчила, у вухах зашуміла магія, а на язичі розквітнув смак солі. Ілюзія миттю стала на місце, її зв'язок з Руною посилювався, а біль, що пульсував у скронях, став дошкульнішим. Проковтнувши солонуватий посмак магії, дівчина натягнула на волосся каптур, зціпила зуби від щораз гіршого головного болю, а тоді взяла ліхтар, вийшла з лісу й попрямувала стежкою до будинку.

Чоботи грузнули в багнюці. Дощ заливав обличчя.

Здавалося, ніби серце от-от вискочить із грудей.

Те, що станеться, коли відчиняться двері, тепер у руках Древніх. Якщо Серафіна зможе побачити Руну крізь завісу магії та нашле смертельне прокляття, то дівчина отримає саме те, на що заслужила. А якщо відьма помилює її...

Руна стиснула губи, намагаючись не надіятися на це.

Перетинаючи подвір'я, вона почула схвильоване іржання коня, що долидало від обрисів стайні. Мабуть, грози боїться. Коли дівчина дійшла до хатини, побачила вже відчинені двері, крізь які на подвір'я вилився трикутник золотавого світла.

Задублі пальці обвили мідну ручку ліхтаря. Серафіна чекала на Руну?

Деякі відьми передбачали уривки майбутнього, але тепер це стало рідкісною і часто ненадійною здібністю, узагалі не схожою на чіткі провидіння сивіл за давнини. Можливо, Серафіна була однією з них.

Ця думка змусила Руну розправити плечі й рушити вперед. Якщо Серафіна передбачила їхню зустріч, то знала, хто Руна така і що вона прийде.

«Тим паче треба завершити цю справу».

Залишивши ілюзорного мула на подвір'ї, дівчина переступила поріг будинку. Біля дверей її ніхто не чекав. У каміні помирало полум'я, жевріючи червоними жаринами, а на столі була тарілка з їжею. Підлива застигла так, ніби вже довго там простояла. Через відчинені двері дощ заляпав кам'яну долівку.

Руна насупилася.

— Агов?

Їй відповіла тиша.

— Серафіно?

Коли пролунало ім'я господині, будиночок застогнав: над головою зарипіли крокви, а стіни похитнулися від вітру. Руна роззирнулася, шукаючи будь-якого сліду жінки, що жила тут. Хатинка мала єдину кімнату, в одному кутку якої була кухня, а в іншому — невеличка студія.

— Ви маєте бути десь тут...

Посеред кімнати стояла грубо витесана драбина, що вела на горище. Руна ступила на щаблі й вилізла нагору, де знайшла незастелене ліжко й три запалені свічки, які стікали медовим воском на підлогові дощечки. Дівчина злізла й відчинила ще одні двері в кінці будинку, які вели в порожній сад.

Ані сліду Серафіни.

Від неспокійного передчуття шкірою пробіг морозець.

«Де вона?»

Десь на віддалі знову заіржав кінь.

«Стайня. Ну звісно».

Якщо тварина злякалася, Серафіна пішла б її заспокоювати.

Досі тримаючи в руці ліхтар і потерпаючи від болю в черепі, Руна поспішила перевірити стайню.

Вона переступила поріг, знову вийшовши під дощ. Дівчина залишила двері прочиненими й по дорозі прихопила із собою ілюзію мула. Дощ намочив зап'ясток — і закляття, що огортало Руна, стрепенулося, силкуючись не розсіятися. На півдорозі до стайні під чоботом дівчини щось чвакнуло. Через темряву й негоду було складно побачити, що це, тому вона присіла й поставила ліхтар на багнисту землю.

То виявився одяг.

Руна взяла промоклу тканину. Звівшись на ноги, роздивилася знахідку при світлі ліхтаря: проста вовняна робоча сукня. У такій могла мити підлогу служниця.

От тільки сукня мала розріз на спині.

«Навіщо було...»

Дівчина поглянула на стежку й побачила ще вбрання. Нахилившись, вона виявила, що це бавовняна сорочка, коричнева від болота. Ця теж була розрізана на спині.

«Ні, — подумала Руна, обмацуючи мокрими від дощу пальцями пошарпані краї, — не розрізана».

Роздерта.

У дівчини стиснувся шлунок.

Оскільки вона не ховала зап'ястка, коли вивчала елементи одягу, дощ повністю стер знаки й ілюзія розсіялася. Разом з нею зник і головний біль. Перш ніж Руна встигла

відновити символи, раптом здійнявся вітер, завивши, мов злий вовк.

ГРЮК!

Гепнувши, зачинилися двері будинку Серафіни.

Руна впустила вовняну сукню, подих завмер у горлі, і вона розвернулася обличчям до дверей. Тепер, коли ті були зачинені, вона могла добре бачити на дерев'яній верхній кривавий знак «Х», що тягнувся від одного кута дверей до іншого.

Знак Кривавої гвардії.

Серафіна була не в стайні й не заспокоювала коня. Солдати знайшли її, роздягли й забрали із собою.

Найдавніша подруга Ба опинилася в руках Кривавої гвардії — найнебезпечнішому місці для відьми.

2 РУНА

Руна гнала втомлену бабусину кобилу, Леді, по затягнутих туманом вулицях столиці.

Електричні ліхтарі освічували дівчині дорогу, їхні яскраві лампи дзижчали, проливаючи світло на зачинені крамниці, що вишикувались обабіч вулиці. Леді мчала галопом, і стукіт копит по бруківці різко контрастував з навколишньою тишею.

Минуло вже два роки, відколи ці вулиці залило відьомською кров'ю і народилася Республіка Червоного Миру. Протягом цих двох років Руна шукала Серафіну Оукс, щоб виконати бабусине останнє бажання.

Режим стратив усіх її знайомих відьом, забравши їхнє майно та спадщину. Урятуватися від страти вдалося Серафіні єдиній, але тільки тому, що майже за два десятиліття до того попередня королева відправила її у вигнання, і відтоді відьми ніхто не бачив.

Цієї ночі, коли Руна нарешті знайшла Серафіну, мисливці на відьом дісталися до неї першими.

Чи це збіг? Чи хтось стежив за Руною? Вона припускала, що так рано чи пізно станеться. Тепер дівчина мусить бути особливо обережною.

Якщо хтось із Кривавої гвардії запідозрив її, треба збити його зі сліду.